

ΨΙΓΕΝΕΙΑ ΤΕΚΟΥ

ΨΟΛΟ

Ζεις μονάχα μια φορά

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Yolo – Ζεις μονάχα μια φορά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ιφιγένεια Τέκου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Αλέξια Οθωναίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ιφιγένεια Τέκου, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2146-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2147-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΤΕΚΟΥ

ΖΕΙΣ μονάχα μια φορά

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Αγάπα το ή παράτα το, εκδόσεις Λιβάνη, 2015

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΓΙΑ ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

Μνήμες χαμένες στην άμμο, εκδόσεις Κέδρος, 2014

Θάλασσες μας χώρισαν, εκδόσεις Διόπτρα, 2015

Να ονειρευτώ ξανά, εκδόσεις Διόπτρα, 2016

*Στον γιο μου Κωνσταντίνο,
που τον αγαπώ σε όλες του τις εκδοχές
και κάθε μέρα περισσότερο!*

Δεν μπορείς να εμποδίσεις τα πουλιά της δυστυχίας να πετάξουν πάνω από το κεφάλι σου. Μπορείς, όμως, να τα εμποδίσεις να φτιάξουν φωλιές στα μαλλιά σου.

Κινεζική παροιμία

Σε αντίθετη τροχιά από την ευτυχία

Αλεξάνδρα

ΑΠΟ ΜΙΚΡΗ είχα την αίσθηση πως μου έλειπε ένα κομμάτι απόλυτα αναγκαίο προκειμένου να ξαναμπώ στην τροχιά της ευτυχίας. Ένωθα ένα κενό, μια απουσία που έμοιαζε με ακρωτηριασμό. Αιωρούμουν σε έναν δικό μου τόπο, ανάμεσα στο εδώ και στο εκεί, και στην πραγματικότητα δε βρισκόμουν ούτε εδώ ούτε εκεί· δεν ήμουν πουθενά.

Δε με λες δυστυχισμένη, αλλά ούτε άνθρωπο-ευτυχία. Γενικά είναι δύσκολο να με «διαβάσεις» και να με εντάξεις σε κατηγορία χρησιμοποιώντας κάτι άλλο πέρα από τα εξωτερικά μου χαρακτηριστικά, δηλαδή μαύρα μαλλιά, γκριζα μάτια, που η μάνα μου τα λέει μπλε αλλά δεν είναι, λακκάκια στα μάγουλα, που δε διακρίνονται εύκολα, γιατί το γέλιο μου σπάνια τους κάνει τη χάρη να τα αφήσει να υποκλιθούν σαν σταρ, μικρό στήθος, όμως χαριτωμένο, και σώμα, εδώ τα χαλάμε αρκετά, σώμα παράλυτο, καθηλωμένο σε ένα καροτσάκι με ρόδες που γρατζουνάνε το ξύλινο πάτωμα του σπιτιού βγάζοντας έναν τρομαχτικό ήχο που μοιάζει κάπως με τρόχισμα νυχιών μάγισσας.

Όταν κλείνω τα μάτια, και το κάνω συχνά, οι αναμνήσεις με πλησιάζουν γοργά σαν σύννεφα λίγο πριν θυμώσουν και ξεσπάσουν σε καταιγίδα. Δεν μπορώ να ξεφύγω από αυτές όσο κι αν το έχω προσπαθήσει.

Στα πέντε δήλωσα στους γονείς μου πως ήθελα να γίνω «μπαλαϊρίνα». Ούτε να το προφέρω καλά καλά δεν ήξερα, αλλά τι σημασία είχε, αφού ένιωθα τον ρυθμό μέσα μου, αποζητούσα την κίνηση που τον συνοδεύει, είτε επρόκειτο για κάποιο από τα τραγούδια της Μπιγιονσέ είτε για τον ηπειρώτικο που έβλεπα να χορεύουν κάθε Δεκαπενταύγουστο στην Κεραμίτσα, το χωριό μου.

Ο πατέρας μου δε χάλασε χατίρι στην πρωτότοκή του. Με έγγραψε αμέσως στη σχολή μπαλέτου της γειτονιάς, όπου έμαθα την πρώτη και τη δεύτερη ποζισιόν, φλεξ και κου ντε πιε, πλιέ, κι ένα σωρό κινήσεις που ομόρφαιναν τη ζωή μου, γιατί γνώριζα από τότε, ναι από τότε, κι ας μην μπορούσα να δέσω τα κορδόνια μου, πως μου την έδινε να στροβιλίζομαι και να χορεύω...

Έκανα πολλά όνειρα που ταίριαζαν στην ηλικία μου. Δεν ήξερα πως παραπλανούν και σε γεμίζουν φρούδες ελπίδες, όμως γίνεται να ζούμε δίχως η φαντασία μας να βάζει στόχους, έστω και υπερβολικούς; Αμ δε γίνεται! Εθίζεσαι στα όνειρα και μόλις τελειώνεις με το ένα, βάζεις άλλο στη θέση του προς πραγματοποίηση κι έπειτα άλλο κι άλλο· δεν έχουν πάτο οι παιδικές επιθυμίες, και είναι λογικό αν το σκεφτείς.

Όταν είσαι μικρός νιώθεις άρωτος. Ακόμα και στα δεκαέξι που βρίσκομαι τώρα, κανονικά θα έπρεπε να αισθάνομαι αήτητη, να νιώθω πως τίποτα, καμία αρρώστια δεν μπορεί να με λυγίσει και κανένα ατύχημα δεν μπορεί να με καθηλώσει σε ένα άχαρο καροτσάκι. Δυστυχώς, πρόλαβα και πήρα ένα μεγάλο μάθημα. Η ζωή είναι απρόβλεπτη και δε χαρίζεται σε κανέναν. Ξεζούμισέ τη, λοιπόν, και μη σκέφτεσαι τι θα κάνεις σε δέκα μήνες ή σε δέκα χρόνια. Απλώς κάν' το, όπως μας προτρέπει και η διαφήμιση της Nike.

Ήταν δέκα Ιουνίου απόγευμα όταν έγινε το ατύχημα, πριν από περίπου έξι χρόνια. Σε λίγες μέρες τα σχολεία θα τέλειωναν και με είχε πιάσει η βλακεία μου, όλα και όλοι μού έφταιγαν, σαν να είχα «τις μέρες μου», μόνο που ακόμα δε με είχε επισκεφθεί η κόκκινη πιστοποίηση της γυναικειάς φύσης μου.

Αυτό που λένε ότι η στραβή μέρα από το πρωί φαίνεται είναι αλήθεια... μονάχα που η δική μου, όσο περνούσε η ώρα, γινόταν χειρότερη.

Άρχισα να τσακώνομαι με τον πατέρα μου, γιατί με έκανε ρεζίλι στο φροντιστήριο. Κόρναρε τουλάχιστον δέκα φορές και ταυτόχρονα φώναζε, σάμπως δεν έφτανε το *μιπι μιπι* της κόρνας, και ο Νικόλας με το ξανθό τσουλούφι που κάλυπτε σχεδόν πάντα το δεξί γαλανό μάτι του σαν να ήταν πειρατής, μου 'ρριξε το βλέμμα της συμπόνιας, που δε θα άλλαζε ποτέ μορφή για να γίνει κάτι περισσότερο.

Έξαλλη μπήκα στην ηλίθια σακαράκα, που έμοιαζε με σκόρπια ανταλλακτικά μάντρας βαμμένα σε φαντεζί χρώμα. Δε θυμάμαι τι του είπα, περνούσα και μια φάση όπου μόστραρα όσα ευφάνταστα μπινελίκια μάθαινα στα διαλείμματα, όμως εκείνος τα πήρε. Με μάλωνε άσχημα ενώ οδηγούσε, δεν πρόλαβε να αποφύγει έγκαιρα τον ποδηλάτη και ΜΠΑΜ! Το κακό δε θέλει πάνω από μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου για να διαλύσει ζωές.

Ο πατέρας μου έφυγε ακαριαία κι εγώ αιφνιδιάστηκα με τη γνώση πως εξαιτίας μου χάθηκε για πάντα, επειδή του φώναζα και τον αναστάτωσα. Έφυγε επειδή ήμουν μια κακομαθημένη που δεν άξιζε την αγάπη του. Όταν άκουσα τους γιατρούς να ψιθυρίζουν στη μητέρα μου κάτι για σπόνδυλο Θ12 και καροτσάκι, «τουλάχιστον μέχρι να δούμε πώς θα πάει», σκέφτηκα ότι η ζωή μου τέλειωσε πριν καν αρχίσει, ωστόσο καλοδέχτηκα την τιμωρία –έτσι το είδα, ως τιμωρία–, γιατί μου άξιζε. Τα δυο πόδια μου ήταν η ελάχιστη θυσία για τη ζωή που έφυγε και για τις ζωές που ρημάχτηκαν, με πρώτη από όλες της μητέρας μου.

Η Χριστίνα, η μάνα μου –δεν τα 'χει φτασμένα τα σαράντα–, παντρεύτηκε στα είκοσι δύο τον Στράτο της, φουλ στον έρωτα και στην καψούρα, σαν αυτές τις ιστορίες που διαβάζεις στα ρομαντικά γλυκανάλατα μυθιστορήματα και λες «Είναι δυνατόν; Υπάρχουν και τέτοια;» και μετά υπόσχεσαι πως, αν δε βρεις κάτι παρόμοιας έντασης, δεν πρόκειται να κάνεις το μεγάλο βήμα.

Κατέρρευσε όταν την πήραν τηλέφωνο να της ανακοινώσουν τα манτάτα, μα περισσότερο λύγισε μετά, όταν άρχισε να υποχωρεί η αδρεναλίνη από το σοκ και να φεύγει το οδυνηρό σάσισμα δίνοντας τη θέση τους σε μια μόνιμη θλίψη και παραίτηση.

Το προνόμιο του ολιγόμηνου πένθους, που δίνεται σε παρόμοιες περιπτώσεις ώστε αυτός που μένει πίσω να πάρει τον χρόνο που χρειάζεται για να θρηνησει τον άδικο χαμό, δεν αποδόθηκε στην περίπτωση της, δε γινόταν. Είχε εμένα, σαλεμένη τελείως με όλα αυτά, και την εννιάχρονη Εριφύλη, που ανίκανη να πιστέψει πως δε θα ξανάβλεπε τον πατέρα της, την έπαιρνε ο ύπνος κάθε βράδυ πίσω από την πόρτα περιμένοντάς τον.

Το δωμάτιό μου είχα την ατυχία να βρίσκεται ανάμεσα στο μεγάλο υπνοδωμάτιο των γονιών μου και στο δωμάτιο της Εριφύλης, και λέω ατυχία γιατί, όποτε πεταγόμουν τρομαγμένη από εφιάλτες –τους ίδιους κάθε φορά–, γινόμουν, δίχως να το θέλω, ωτακουστής του πόνου τους. Κλάματα από δεξιά, κλάματα και φωνές από αριστερά, κι εγώ στη μέση να αναρωτιέμαι πώς θα άντεχα τέτοιο βάρος.

Κανείς δε μου έριξε ευθύνες, παρόλο που περιέγραφα στη μητέρα μου, τρεις μήνες μετά το ατύχημα –τότε βρήκα το θάρρος–, τις λεπτομέρειες που με βάραιναν. «Δεν έφταιγες εσύ, κοριτσάκι μου», με καθησύχασε αγκαλιάζοντάς με. «Η κακιά στιγμή ήταν. Σε παρακαλώ, μη φορτώνεις άλλο την καρδιά σου με βλακειές. Ο πατέρας σου» –εκεί λύγισε και προσπάθησε να συγκρατήσει τα δάκρυά της–, «δε θα το ήθελε. Σε λάτρευε και σε ήθελε ευτυχισμένη».

Δεν είχα, όμως, ανάγκη από κάποιον να σταθεί απέναντί μου ως πονόψυχος κριτής, γιατί μονάχη είχα ήδη καταδικάσει τον εαυτό μου σε αποκλεισμό από κάθε απόπειρα αξιοπρεπούς ευτυχίας. Δε με ενδιέφερε τίποτα, ούτε να γίνω καλά ούτε να αποδεχτώ την κατάσταση μου· το μόνο που ήθελα ήταν να περνάνε οι μέρες, να φεύγουν μακριά, και οι μνήμες να εξασθενούν.

Πολλές φορές εξοργίστηκα με τη στάση της μάνας μου και της αδελφής μου. Ήταν τόσο περιποιητικές, τόσο υποστηρικτι-

κές και με κατανόηση! Θα μπορούσα να αντιμετωπίσω τον δίκαιο θυμό τους ευκολότερα από τη γελοία ευγένεια που μου πετούσαν στα μούτρα. «Να σου φέρω νερό;» «Να σου φτιάξω το μαξιλάρι;» «Να σε καθαρίσω;» «Είσαι καλά;» «Μήπως κουράστηκες;» «Μη διαβάξεις άλλο αν δεν μπορείς». Β α ρ έ θ η κ α ! Δε θέλω να μου φέρονται λες και είμαι γυαλί γεμάτο ρωγμές που δείχνει έτοιμο να σπάσει σε χίλια κομμάτια.

Την ίδια προσεκτική και υποκριτική συμπεριφορά αντιμετώπισα και στο σχολείο όταν κάποια στιγμή επέστρεψα, αλλά... καθιστή! Κι εκεί όλοι φορούσαν το καλύτερό τους χαμόγελο και τσακώνονταν ποιος θα μου κουβαλήσει την τσάντα, ποιος θα μου δώσει τα μαθήματα, ποιος θα με βγάλει στον προαύλιο χώρο –ευτυχώς η αίθουσα ήταν στο ισόγειο–, ποιος θα μου φέρει νερό από το κυλικείο... ποιος θα με βοηθήσει να ρίξω το ψιλό μου, το χοντρό το είχα καταργήσει από το μενού λειτουργιών, προτιμούσα να στρίψει το έντερο παρά να γίνω ρεζίλι, όχι πως δεν είχα ήδη γίνει.

Την απόφαση να εγκαταλείψω το σχολείο την πήρα όταν κάποιος τελειόφοιτος λυκείου –πάντα μου άρεσαν οι μεγαλύτεροι– με βοήθησε να πιω νερό αφού πρώτα είχε γίνει μάρτυρας των γελοίων αποτυχημένων προσπαθειών μου να φτάσω στον ψύκτη και να βάλω από κάτω το πλαστικό ποτήρι. Δεν είναι καθόλου εύκολο να προσαρμοστεί το σώμα στα νέα δεδομένα, δηλαδή εγώ δεν μπορούσα να συμβιβαστώ. Πολλές φορές συμπεριφερόμουν σαν να ήμουν ικανή να σταθώ και να περπατήσω, λες και ο εγκέφαλός μου μπλόκαρε το ακριβές μήνυμα εσκεμμένα για να δώσει λίγη χαρά στην καρδιά μου, μαζί και την ψευδαίσθηση πως τίποτα δεν είχε αλλάξει.

Η πλήρης απομυθοποίησή μου μπροστά στον θεό Ανδρέα, που, για να λέμε την αλήθεια, έτσι κι αλλιώς δεν είχα ποτέ καμία ελπίδα μαζί του, με οδήγησε στη σκέψη και την απόφαση πως το σχολείο είχε τελειώσει για εμένα. Η μάνα μου φρόκαρε όταν της το ανακοίνωσα. Συμβουλευτήκε την ψυχολόγο και συμφώνησαν να πάνε με τα νερά μου.

Το σχολείο τέλειωσε, λοιπόν, μια γλυκόπικρη νίκη δική μου –yeah!–, αλλά η εκπαίδευση της ανάπηρης δεν τέλειωσε εκεί. Η μάνα μου, ως πτυχιούχος φιλόλογος, και η θεία μου, μαθηματικός σε κάποιο ιδιωτικό του Ψυχικού, ανέλαβαν να καλύπτουν την ύλη. Τα αγγλικά είχαν ανατεθεί σε μια άσχετη Καναδέζα, native speaker και καλά, από αγγελία. Την αντιπάθησα αμέσως γιατί... γιατί ήταν μόλις είκοσι χρόνων, πανέμορφη και κυρίως δε χρησιμοποιούσε καρότσι όπως εγώ για τη μετακίνησή της.

Είναι αλήθεια πως το ατύχημα ανακίνησε μέσα μου, σαν κοπέιλ ένα πράγμα, κάθε μικρότητα και κακία που παρέμενε σε νάρκη, και είναι λογικό όταν από Σμίγκολ γίνεσαι Γκόλουμ. Ναι, εντάξει, δεν ασχίμυνα, αλλά και πάλι οι άνθρωποι δε ρίχνουν εύκολα το βλέμμα τους πάνω μου, σαν να ντρέπονται, σαν να μην ξέρουν τι να πουν για την κατάστασή μου –ποιος τους το ζήτησε εξάλλου– και όσοι με κοιτάνε είτε παίρνουν ένα λυπημένο ύφος (βλέπε emoticon με sad face) είτε ένα υπερβολικά χαρούμενο που φαντάζει fake τελείως.

Anyway, τώρα πια δεν έχω θυμό μέσα μου ούτε εχθρεύομαι κανέναν επειδή είναι υγιής ή αρτιμελής κι εγώ δεν είμαι, το πέρασα το στάδιο κι επέλεξα πως δε μου ταιριάζει. Μονάχα λύπη έχω κι αυτή όχι συνέχεια, thank God, που όμως έχω μάθει να ζω μαζί της, σαν να είναι μια τρίχα από τα μαλλιά μου... τώρα μου ήρθε στο μυαλό, να μη σου τύχει να εξαρτιέσαι από άλλον για την υγιεινή σου. Όταν πρόκειται να με ξυρίσει η Εριφύλη από κάτω μέχρι πάνω γιατί έχω γίνει ζουγκλα, προσέχω να μην την έχω εκνευρίσει τουλάχιστον δυο μέρες πριν. Ξυράφι είναι, ποτέ δεν ξέρεις...

Πλάκα κάνω ασφαλώς. Ελπίζω, δηλαδή, να μην έχει περάσει από το μυαλό της Παριζιάνας μου –έτσι λέω την Εριφύλη γιατί έχει μανία με οτιδήποτε γαλλικό– κάτι τέτοιο. Ψυχάρα είναι πάντως! Ποιος να μου το 'λεγε πως η μη μου άπτου και μη μου τους κύκλους τάραττε Εριφύλη, που μέχρι την τετάρτη δημοτικού άρπαζε τα πράγματα από το χέρι μου γιατί τα 'θελε δι-

κά της και είχε απαιτήσει να κοιμάται σε άλλο δωμάτιο, επειδή δεν άντεχε το χούι μου, την ανάγνωση βιβλίων στη διαπασών, θα αποδεικνυόταν στις φουρτούνες μου ο καλύτερος καπετάνιος!

Με τα χρόνια έγινε κάτι παραπάνω από αδελφή, έγινε μια δεύτερη μάνα μου. Μεγάλη ευθύνη για ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι! Δεν είμαι σίγουρη αν στη θέση της θα έκανα το ίδιο, κι ως την αγαπάω τόσο πολύ. Νομίζω πως δε φτάνει μονάχα η αγάπη που προσφέρει το ίδιο αίμα για να βάλεις στην άκρη τα δικά σου θέλω και να ασχοληθείς με την ανάπηρη αδελφή σου. Χρειάζεται κάτι πολύ περισσότερο· μεγαλείο ψυχής θα το έλεγε κάποιος λογοτέχνης, απίστευτη μαγκιά θα το έλεγα εγώ.

Δεν ξέρω, τώρα τελευταία μου 'χει σφηνωθεί στο μυαλό να καταγράψω τις σκέψεις μου. Μπορεί το όνειρό μου να γίνω πρίμα μπαλαρίνα να εξατιμίστηκε σαν νερό, όμως τα χέρια και το μυαλό μου είναι μια χαρά, καρατσεκαρισμένο! Μάλλον με επηρέασε και η μάνα μου, που με τραβολογάει συνέχεια στο «Σαιξπηράκι», έτσι ονόμασε το βιβλιοπωλείο της. Μικρό αλλά θαυματουργό το μαγαζάκι της και κυρίως ενάντια στον ρατσισμό, που σημαίνει ότι βρίσκεις όλα τα βιβλία, από τα πιο κουλτουριάρικα που κόβεις φλέβα μέχρι τα πιο ανάλαφρα που σου φτιάχνουν το κέφι για μερικές μέρες και μετά τα ξεχνάς, κάτι σαν αναγνωστική αμνησία.

Χτύπος στην πόρτα. Επίμονος και βιαστικός. Δεν περίμενε απάντηση. Η Εριφύλη, ποιος άλλος! Έτσι κάνει πάντα. Μπορεί να κάνω κάτι και να θέλω να είμαι μόνη για να το κάνω. Αλλά ξέρω τι σκέφτεται, πως αποκλείεται να δει κάτι που δε βλέπει κάθε φορά που με βοηθάει στο πλύσιμο.

«Allo! Ça va?» ρώτησε. Πώς μου τη δίνει όταν μιλά γαλλικά, αφού δεν την καταλαβαίνω, άσε που δείχνει αστεία, όχι με την καλή έννοια να σημειώσω.

«Έλεος με τα γαλλικά σου, ρε Εριφύλη! Δε μένεις στο Παρίσι, αλλά στο ελ έι!» όπου ελ έι βλέπε «λεκανοπέδιο Αττικής».

«Ναι, ναι, μπλα μπλα μπλα! Όταν ξαναπάς στο “Σαιξπηράκι” με τη μάνα σου» –λες και δεν είναι και δική της μάνα–, «άνοιξε κανένα λεξικό και ψάξε τη λέξη παγκοσμιοποίηση. Έλα τώρα να σε βάψω για να φύγουμε. Οι άλλοι έχουν μαζευτεί στην πλατεία».

«Όχι, δεν έρχομαι. Πήγαινε μόνη σου. Θα κάνω ζάπινγκ, ίσως διαβάσω και *Το Υπόγειο* του Ντοστογιέφσκι. Μου είπε η θεία Ζωή ότι είναι καλό».

Προσπάθησα να αντισταθώ, αλλά, φευ, δεν την παλεύεις με τη μικρή Παριζιάνα.

«Προτιμώ να παίξω lego με τον Θανασάκη της θείας Στέλλας δυο ώρες παρά να σε αφήσω να διαβάσεις για κάποιο υπόγειο. Στήσε μούρη έξω για να σε βάψω λίγο. Θα σε κάνω αναπαίκτημπλ».

Όπως είπα, δεν μπορείς να τα βάλεις με την Εριφύλη. Είναι χείμαρρος που σε παρασέρνει θες δε θες κι όσο αντιστέκεσαι τόσο πεισμώνει, σαν τις γιαγιάδες ένα πράγμα όταν είσαι μικρός, που όσο επιμένεις «δε θέλω άλλο μπιφτεκάκι, έσκασα», τόσο σ’ το χώνουν στο στόμα με το χέρι αγγίζοντας σχεδόν τις αμυγδαλές σου.

Είχα δυο επιλογές. Νούμερο ούνο, να το βάλω στα πόδια. Εντάξει, ένα κρύο αστείο έκανα. Οπότε βουρ για τη λύση νούμερο ντούε. Έστησα τη μάπα μου για να τη βάψει η Παριζιάνα, που δώσ’ της αιλάνερ, κραγιόν και ρουζ κι έναν χλωμό καμβά σαν και τα μούτρα μου, και κάνει παπάδες.

Επτά λεπτά αργότερα –τα δυο ήταν για να μου σουλουπώσει τα μαλλιά–, με τσούλησε μέχρι την πλατεία, όπου ήταν όλοι μαζεμένοι και όταν λέμε όλοι εννοούμε ΟΛΟΙ! Η τάξη της Εριφύλης, η πρώην δική μου τάξη, κάτι μικρά από το γυμνάσιο και καμιά δεκαριά ξώφαλτσοι άσχετοι.

Έτσι όπως τους παρατηρούσα να κάθονται στα σκαλοπάτια με τα κινητά στο χέρι χαχανίζοντας για βλακείες, ένιωθα πως δεν ανήκα εκεί. Τα αγόρια πετούσαν ό,τι να ’ναι για να εντυπωσιάσουν, κυρίως την αγαπημένη τους λέξη από «μ», την οποία έχουν εξελίξει, και καυχούνταν πως λεβέλιασαν στο *Call of Duty*. Τα

κορίτσια πετάριζαν βλεφαρίδα κοκαλωμένη από τη μάσκαρα μιλώντας για το πώς πέρασαν τη μέρα τους, δηλαδή βαριούνται στο σχολείο, τσακώθηκαν με τη μάνα ή τον πατέρα τους και είδαν δυο επεισόδια μαζεμένα από την έβδομη σεζόν του *True Blood* και να σου να ξερογλείφονται για τον Μπιλ τον βαμπίρο.

Να τι άλλο μου στέρησε η αναπηρία, την ηλικία μου. Νιώθω πως κουβαλάω το μυαλό ηλικιωμένης. Η ψυχολόγος, που ακόμα επισκέπτομαι κάθε τόσο, με διαβεβαίωσε πως είναι φυσιολογικό να έχω ωριμάσει περισσότερο από τους συνομηλίκους μου, γιατί όταν εκείνοι –αυτό το λέω εγώ– έπαιζαν κι έτρεχαν στους δρόμους ματώνοντας τα γόνατά τους, εγώ έκανα φυσικοθεραπεία και μάθαινα πώς να αυτοεξυπηρετούμαι.

Το θέμα είναι πως μαζί με την ανεμελιά μου έφυγε και η όρεξη για συναναστροφές. Κάπου κάπου δέχομαι να βγω, για να μη στενοχωριέται η μάνα μου και να μη με πρήξει η Εριφύλη. Η παραμικρή απόκλιση από το φυσιολογικό τούς ανησυχεί και τους θλίβει... Ακόμη ένα βάρος για εμένα. Να μπορούσα να δώσω μια στο καροτσάκι και...

Τα ανόητα χαχανητά των κοριτσιών σταμάτησαν απότομα σαν να δόθηκε εντολή για ενός λεπτού σιγή. «Ποιον κλαίμε, ρε παιδιά», ήθελα να φωνάξω, μα δε χρειάστηκε. Ακολούθησα το υπνωτισμένο βλακώδες βλέμμα τους κι έφτασα στον...

«Θεός!» ακούστηκε ένας ψίθυρος από τη μια. «Θα του την πέσω κι ό,τι γίνει», πετάχτηκε μια άλλη, μάλλον η Αγγελική, «Είναι ντρίμι!» φώναξε αλληθωρίζοντας η Μαριάνθη. Τα αγόρια, από την άλλη, πρασίνισαν και πήραν θέση μάχης μουγκανίζοντας σαν ταύροι. Είναι καταγραμμένη στο ντι εν έι τους βλέψεις η προσπάθεια επικράτησης έναντι των άλλων αρσενικών και κυρίως εκείνων που τους παίρνουν τις γκόμενες.

Ο Σωτήρης μπήκε μπροστά τεντώνοντας το στήθος και επιδεικνύοντας τα μπράτσα του, ενώ και οι υπόλοιποι μαζεύτηκαν δίπλα του ως σιωπηρή υποστήριξη απέναντι στον εχθρό. Και το όνομα του εχθρού ήταν... Άγγελος, το έμαθα από την Πόπη, πληροφορορία που συνοδευόταν από μια απαλή σκουντιά για περισ-

σότερη έμφαση. «Ξέρεις ποιος είναι; Ο αδελφός του Μιχάλη, του άχρηστου από το Α1. Σπουδάζει στο Φυσικό και λένε πως έχει σοβαρέψει, όμως πιο πριν» –έσκυψε να μου τα ψιθυρίσει καλύτερα στο αυτί και τα σάλια της με περιέλουσαν–, «πιο πριν λένε πως φιλήθηκε με όλες τις κοπέλες του σχολείου. Α! Και τώρα ανήκει σε κάποια οργάνωση από αυτές που σπάνε, καίνε και ανατινάζουν».

Οι πληροφορίες που τόσο απλόχερα μοιράστηκε μαζί μου η Πόπη έμοιαζαν υπερβολικές για έναν δεκαεννιάχρονο, από την άλλη όμως όλος αυτός ο μύθος γύρω από το όνομά του είχε, πώς να το πω, ένα ενδιαφέρον. Θα ήθελα να τον γνωρίσω καλύτερα, όχι για τα μπλε του μάτια που με έκαναν κοιμάτια, αλλά για να δω –ποιον κοροϊδεύεις, μαρή;– τι μέρος του λόγου είναι.

Πριν προλάβω να καταλάβω την ίδια μου τη σκέψη, ένα χέρι έσπρωξε το καρτόσι, της Εριφύλης ήταν, και με γύρισε προς τον ΜακΝτρίμι Άγγελο.

«Αυτή είναι η Αλεξάνδρα, η αδελφή μου! Θα σ' την είχα γνωρίσει νωρίτερα, αλλά δεν πολυβγαίνει».

«Γεια! Τι κάνεις;» ρώτησε.

Έκανα να απαντήσω, μα η φωνή δεν έβγαине.

«Μια χαρά», κατόρθωσα να ψελλίσω σαν ξεψυχισμένη. Ευτυχώς, κανείς δεν κατάλαβε την αναστάτωση μου, κανείς εκτός από την Εριφύλη με τα περιεργα διαισθητικά ραντάρ της.

«N'est-ce pas magnifique?» πέταξε το γαλλικό η άλλη, ώρα που βρήκε, κι εγώ έκρωξα pas pas pas!

Η δεκαεξάχρονη Αλεξάνδρα ήθελε από μικρή να γίνει μπαλαρίνα, όμως η μοίρα ανέτρεψε όλα τα όνειρά της με τρόπο τραγικό.

Η Εριφύλλη υποφέρει από αϋπνίες, γουστάρει τη γαλλική κουλτούρα, γουστάρει να τραγουδάει, να ξεδίνει στην πυγμαχία, να βλέπει τα αστέρια με το τηλεσκόπιό της.

Ο Ορέστης κουβαλάει τα δικά του βάρη. Μοναδική διέξοδος τα φιλαράκια, το μουσικό γκρουπάκι που έχει φτιάξει μαζί τους και τα όνειρα που μοιράζεται με την Εριφύλλη.

Ο Χρήστος είναι μέλος των Yolo. Παίζει ντραμς παλεύοντας να ξεχάσει την οικονομική κρίση που έχει χτυπήσει την οικογένειά του, αλλά και να αποδείξει στην Αλεξάνδρα ότι είναι κάτι περισσότερο από ένα «πράσινο μαλλί» και ότι τη θέλει έτσι ακριβώς όπως είναι.

Δε σταματάνε να κάνουν όνειρα και μπαίνουν στη μάχη κάθε φορά που η ζωή τους προκαλεί με ό,τι πολεμοφόδια τους βρίσκονται... **ΤΟΥΣ ΚΟΛΛΗΤΟΥΣ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΑΔΑ ΤΟΥΣ**, γιατί ξέρουν πως τρεις μονάχα μια φορά, όπως έλεγε και ο αρχαίος, ο Τζέιμς Μποντ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 19792